med hjemsted på den sidstnævnte stats område, er den blotte konstatering af en sammenblanding af disse selskabers aktiver ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at centret for hovedinteresserne for det selskab, der er genstand for det nævnte søgsmål, også er beliggende i denne sidstnævnte stat. For at tilbagevise den formodning, hvorefter centret befinder sig på det vedtægtsmæssige hjemsted, er det nødvendigt, at det ud fra en helhedsvurdering af samtlige relevante forhold er muligt på en for tredjemand identificerbar måde at fastslå, at centret for den faktiske ledelse og tilsyn for det selskab, som er genstand for søgsmålet med henblik på udvidelse, er beliggende i den medlemsstat, hvor den oprindelige insolvensbehandling blev indledt.

([1]) EUT C 161 af 19.6.2010.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 15. december 2011 — Försäkringskassan mod Elisabeth Bergström (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta förvaltningsdomstolen (tidligere Regeringsrätten) — Sverige)

(Sag C-257/10) ([1])

(Vandrende arbejdstagere — social sikring — aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer — forordning (EØF) nr. 1408/71 — statsborger i en medlemsstat, der har haft erhvervsmæssig beskæftigelse i Schweiz — tilbagevenden til oprindelseslandet)

(2012/C 39/05)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen (tidligere Regeringsrätten)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Försäkringskassan

Sagsøgt: Elisabeth Bergström

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Högsta förvaltningsdomstolen (tidligere Regeringsrätten) — fortolkning af artikel 3, stk. 1, og artikel 72 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3427/89 af 30. oktober 1989 (EFT L 331, s. 1), samt af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer (EFT 2002 L 114, s. 6) — retten til børnepasningsydelser (föräldrapenning) — national lovgivning, som betinger retten til familieydelser, der er højere end den garanterede grundtakst, af, at der er tilbagelagt en periode af en vis længde med tilknytning til en sygesikringsordning — størrelsen af familieydelser fastsat på grundlag af indkomsten fra erhvervsmæssig beskæftigelse i denne medlemsstat — person, som har bopæl i en medlemsstat (Sverige), men har tilbagelagt hele den referenceperiode, der anvendes til at fastsætte højere familieydelser, under en sygesikringsordning i en anden stat (Schweiz)

Konklusion

1) *Artikel 8, litra c), i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, undertegnet i Luxembourg den 21. juni 1999, og artikel 72 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1386/2001 af 5. juni 2001, skal fortolkes således, at den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning retten til en familieydelse, såsom den i hovedsagen omhandlede, er underlagt en betingelse om, at der er tilbagelagt forsikrings- eller beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed, med henblik på tildelingen af denne familieydelse skal tage hensyn til sådanne perioder, som i deres helhed er tilbagelagt på Det Schweiziske Forbunds område.*

2) *Nævnte aftales artikel 8, litra a), samt artikel 3, stk. 1, artikel 23, stk. 1 og 2, artikel 72 og afsnit N, nr. 1), i bilag VI til forordning nr. 1408/71, som ændret ved forordning nr. 1386/2001, skal fortolkes således, at når størrelsen af en familieydelse, såsom den i hovedsagen omhandlede, skal fastsættes i henhold til reglerne om ydelser ved sygdom, skal dette beløb for en person, som har tilbagelagt de beskæftigelsesperioder, der er nødvendige med henblik på at erhverve denne ret, på en anden kontraherende parts område i periodernes helhed, beregnes under hensyntagen til indkomsten for en person, som har erfaring og kvalifikationer, der kan sammenlignes med den pågældendes, og som udøver et tilsvarende erhverv på området i den medlemsstat, hvor der anmodes om ydelsen.*

([1]) EUT C 195 af 17.7.2010.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 15. december 2011 — Jan Voogsgeerd mod Navimer SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van Cassatie van België — Belgien)

(Sag C-384/10) ([1])

(Romkonventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser — arbejdsaftale — parternes lovvalg — ufravigelige bestemmelser i den lov, der finder anvendelse i mangel af parternes lovvalg — fastlæggelse af denne lov — arbejdstager, der udfører sit arbejde i mere end én kontraherende stat)

(2012/C 39/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Cassatie van België

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jan Voogsgeerd

Sagsøgt: Navimer SA

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Hof van Cassatie van België — fortolkning af artikel 6, stk. 2, litra b), i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980 (EFT L 266, s. 1) — lovvalget i mangel af aftale herom, arbejdsaftale — arbejdstager, som ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land — førstemaskinmester

Konklusion

1) *Artikel 6, stk. 2, i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, der blev åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980, skal fortolkes således, at den nationale ret, for hvem sagen er indbragt, først skal fastlægge, om arbejdstageren ved opfyldelsen af aftalen sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, som er det land, hvor eller hvorfra arbejdstageren i betragtning af samtlige de forhold, der karakteriserer den nævnte virksomhed, i det væsentlige opfylder sine forpligtelser over for arbejdsgiveren.*

2) *I tilfælde af, at den forelæggende ret finder, at den i den for retten indbragte sag ikke kan træffe afgørelse efter denne konventions artikel 6, stk. 2, litra a), skal den nævnte konventions artikel 6, stk. 2, litra b), fortolkes på følgende måde:*

— *Begrebet »(arbejdsgiverens) forretningssted, som har antaget arbejdstageren« skal forstås således, at det udelukkende henviser til det forretningssted, som har foretaget antagelsen af arbejdstageren, og ikke det forretningssted, hvortil arbejdstageren er tilknyttet i kraft af den faktiske udførelse af sit arbejde.*

— *Besiddelse af retsevne udgør ikke et krav, som arbejdsgiverens forretningssted i denne bestemmelses forstand skal opfylde.*

— *Forretningsstedet for en anden virksomhed end den, som formelt optræder som arbejdsgiver, og med hvem denne virksomhed opretholder forbindelser, kan klassificeres som »forretningssted« som omhandlet i den nævnte konventions artikel 6, stk. 2, litra b), såfremt objektive omstændigheder gør det muligt at fastslå, at der foreligger en faktisk situation, der er forskellig fra den situation, som fremgår af aftalens ordlyd, og dette selv om instruktionsbeføjelsen ikke formelt er blevet overdraget til denne anden virksomhed.*

([1]) EUT C 317 af 20.11.2010.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 15. december 2011 — Hauptzollamt Hamburg-Hafen mod Afasia Knits Deutschland GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Sag C-409/10) ([1])

(Fælles handelspolitik — præferenceordning for indførsel af varer med oprindelse i stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) — uregelmæssigheder konstateret i forbindelse med en undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) i den eksporterende AVS-stat — efteropkrævning af importafgifter)

(2012/C 39/07)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Sagsøgt: Afasia Knits Deutschland GmbH

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesfinanzhof, Tyskland — fortolkning af artikel 32 i protokol nr. 1 om begrebet »varer med oprindelsesstatus« og om metoderne for administrativt samarbejde i partnerskabsaftalen mellem på den ene side staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 (EFT L 317, s. 3), samt af artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) — eksport af tekstiler, der er produceret i Kina, fra Jamaica til Den Europæiske Union — efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser, der gennemføres af OLAF og ikke af eksportlandets toldmyndigheder, som fastsat i den nævnte protokol nr. 1 — beskyttelse af importørens eventuelle berettigede forventning

Konklusion

1) *Artikel 32 i bilag V til partnerskabsaftalen mellem på den ene side medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2003/159/EF af 19. december 2002, skal fortolkes således, at resultaterne af en efterfølgende kontrol vedrørende rigtigheden af varernes oprindelse, således som angivet i de EUR.1-certifikater, der er udstedt af en AVS-stat, og som i det væsentlige bestod i en undersøgelse gennemført af Kommissionen, og nærmere bestemt OLAF, i denne stat på opfordring fra denne, er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvortil varerne er indført, idet det tilkommer den forelæggende ret at undersøge, om disse myndigheder har modtaget et dokument, hvoraf det utvetydigt fremgår, at AVS-staten anerkender de pågældende resultater som sine egne.*